

Editorial

Revista Catalana de Psicoanàlisi, Vol. XXX/2

De pares a fills, de mestres a alumnes, d'una generació a la que segueix hi ha una transmissió de coneixements, creences, costums i valors que en conjunt se sol anomenar tradició. La tradició es pot idealitzar i així es justifiquen actituds conservadores segons les quals tot canvi és dolent i és el preàmbul d'una fragmentació i liquidació de valors perdurables. No solament les persones, també els grups, les institucions i les societats de vegades s'encallen en aquest punt i tenen més por al canvi que confiança en el desenvolupament d'allò que han rebut.

Hi ha una altra manera d'entendre la tradició que comporta valorar-la en la mesura que recull aquells coneixements, creences, costums i valors que s'han fet resistents al pas del temps perquè han servit i serveixen a la comunitat, a la convivència i a la persona. I una de les coses més preuades que podem rebre de pares i mestres és la valoració del coneixement i del pensament crític. El que rebem i és bo ens compromet i ho hem de poder transmetre a la generació següent, i si pot ser, millorat.

Passió per conèixer és una de les coses que hem après de Pere Folch, fundador i animador infatigable d'aquesta Revista durant molts anys. Com ho va ser de tantes i tantes iniciatives que traspuaven el seu amor i fidelitat per la llengua, la cultura de casa nostra i la psicoanàlisi. En el moment d'estar acabant la redacció d'aquest número hem sabut la trista notícia del seu traspàs. I des d'aquí ens comprometem a fer-li un degut tribut properament. No fa gaire lamentàvem també la pèrdua d'un altre company lluitador incansable en el camp de la salut mental a Catalunya, en Josep Clusa, persona que glossem en un text de record.

Hi ha persones que esdevenen modèliques pel que ens ensenyen, pel que transmeten amb la seva actitud, constància i compromís cap a la vida i la tasca que han desenvolupat. Ells dos ho són, sens dubte, cadascun a la seva manera. Com ho ha estat Betty Joseph, que ens ha deixat també enguany. Hem après de tots ells coses que volem incorporar a la 'nostra tradició'.

Passió pel coneixement i pel pensament crític. Queda bé dit així, ras i curt. Tot i que és una mena de passió conflictiva per naturalesa perquè implica treball i esforç, però també moltes satisfaccions, només faltaria.

En aquest número que teniu a les mans Antònia Grimalt s'ocupa precisament de la naturalesa conflictiva del procés de conèixer, del conflicte intrínsec entre el desig de coneixement emocional vinculat a la relació amb l'altre i la necessitat d'evadir aquest desig de conèixer pel dolor que comporta. Ho fa considerant els vincles emocionals primitius i la seva negativitat i situa el paper del mite d'Èdip, tal com l'entén Bion, en el conflicte entre K i -K.

Betty Joseph resumeix, en el que va ser el seu darrer article publicat en vida, la seva perspectiva sobre l'aquí i ara. Es pot seguir en aquest treball la manera com aquesta autora entenia el procés emocional de conèixer la realitat psíquica del pacient a través de l'experiència d'interacció que es va donant en la sessió, una experiència en moviment constant. Un moviment que tendeix a mantenir els equilibris d'una 'tradició'; el funcionament tradicionalista podríem dir que proporciona una certa seguretat davant el malestar patològic i el desafiament del canvi.

Complint amb el que us varem anunciar en el darrer número, arran de la defunció de B. Joseph, trobareu tres articles escrits per companyes nostres en homenatge seu i com a representants dels tres grups de supervisió que va portar durant més de vint anys a la SEP. A l'apartat d'originals, M. Teresa Miró il·lustra en el seu treball, principalment clínic, els seus ensenyaments a partir de l'anàlisi d'una pacient que havia viscut una situació traumàtica en la seva infància. L'autora posa un èmfasi especial en l'ús del passat dins de la sessió. A *Les supervisions amb Betty Joseph* Mabel Silva i Inma Sierra ens parlen de l'experiència de les supervisions amb ella.

Enguany la *Jornada de la Revista Catalana de Psicoanàlisi* va estar dedicada a la parentalitat, un concepte en revisió i canvi però de gran actualitat en aquests nostres temps de tanta obsolescència programada. Els tres ponents (Palacio, Tizón i García-Milà) van fer una revisió a fons del que perdura i del que canvia en el que un dels autors anomena *la funció parental de la personalitat*.

Francisco Palacio planteja la dimensió parental de la personalitat com a part inherent de l'organització libidinal. Descric esquemàticament tres formes de conflictes de parentalitat (neuròtic, depressiu-masoquístic i narcisístic-

dissociat) i ens parla de les identifikacions amb les funcions parentals i dels dols en el desenvolupament de la parentalitat. Al final de l'article facilita una guia d'entrevista per explorar els conflictes en les psicoteràpies de la parentalitat.

Jorge L. Tizón va presentar un extens treball sobre parentalitat líquida que publicarem en dues parts. En la primera part, que ara us oferim, aborda les formes de parentalitat i de criança partint del concepte de societat líquida de Z. Bauman. Descriu les transformacions de la família en els darrers decennis i utilitza el diagrama epigenètic d'Erikson com a punt de partida per a l'estudi de la parentalitat.

Montserrat Garcia Milà, en un treball eminentment clínic fruit de la seva llarga experiència en el treball amb famílies, mostra com es pot acompanyar i ajudar els pares a assumir les funcions parentals oferint-los una experiència de diàleg emocional amb un terapeuta que els pugui escoltar i ajudar-los a comprendre les interrelacions psicopatològiques que els causen sofriment i infelicitat.

A l'apartat d'*Aplicacions* Lluís Isern, a partir de la seva experiència clínica amb un grup de persones aturades de llarga durada, ens parla de l'impacte de la crisi econòmica actual en la Salut Mental de les persones. Parteix de la revisió crítica del llibre de David Tuckett, ressaltant-ne els aspectes més interessants però discutint-ne també allò que a parer de l'autor hi queda més mancat: l'anàlisi de la seva dimensió social i política.

A *Obituari* podeu llegir el text que Àngels Vives ha escrit en memòria de Josep Clusa. I teniu, com sempre, la secció habitual *Avui comentem*.

I per celebrar amb vosaltres el 30è aniversari de la Revista, amb aquest volum us adjuntem un petit regal, un punt de llibre.

Res més. Amics lectors, que tingueu bona lectura.

Els Editors

